

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 37: Forslag til lov om ændring af ophavsretsloven. (Databaser, digital eksemplarfremsættelse til undervisningsbrug m.v., gengivelse af kunstværker m.v.).

Af kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen). (Fremsat 26/3 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lise Hækkerup (S):

Baggrunden for forslaget, som skal ses som et led i regeringens samlede IT-politik, er den stadig hurtigere udvikling inden for informationsteknologien, og informationsteknologiens fremmarch har skabt et behov for en løbende justering af ophavsretslovgivningen. For lovgivningen må ikke virke hæmmende for den informationsteknologiske udvikling og skal samtidig beskytte ophavsmændene til diverse fremstillinger.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at der både tages hensyn til producenter og forbrugere. Det skal stadig være muligt at blive klogere via informationsteknologien, men det er vigtigt at beskytte producenternes rettigheder til det, som jo i sagens natur er deres eget produkt. Så vidt, så godt.

Jeg har bemærket, at hver gang ordet ophavsretslov kommer på tale, reagerer folk enten ved at smile sigende eller ved at sukke dybt. Og da jeg har forsøgt at sætte mig ind i det område, forstår jeg udmærket reaktionen, og af samme grund vil jeg holde mig til de overordnede linjer.

Da lovforslaget i det store og hele er en genfremsættelse, vil jeg desuden henvise til debatten om lovforslag nr. L 94, som fandt sted i december 1997.

Lovforslaget indeholder 4 hovedpunkter: en gennemførelse af et EU-databasedirektiv, en udvidelse af ordningerne vedrørende ophavsret ved eksemplarfremsættelse på erhvervs- og undervisningsområdet, en udvidelse af de gældende regler for gengivelse af værker i forbindelse med retssager og sager i administrative nævn og lignende til også at omfatte sagsbehandlinger i offentlige instanser i Folketingets regi og som det nye en aftaleordning for kunstnere, hvor der gives muligheder for, at den

enkelte kunstner kan forbyde gengivelse af egne værker, selv om vedkommende er omfattet af en aftalelicensordning.

Dette forslag vil betyde en styrkelse af kunstnernes rettigheder, og jeg kan kun bifalde en sådan styrkelse.

Vi har som bekendt forpligtet os til at gennemføre et EF-direktiv om beskyttelse af databaser, og direktivet indeholder to forskellige former for beskyttelse: for det første en egentlig ophavsretlig beskyttelse af databaser og for det andet en såkaldt sui generis-ret, som tjener til beskyttelse af værker, som ikke opfylder kravene til en egentlig ophavsretlig beskyttelse, men som repræsenterer en væsentlig arbejdsmæssig eller økonomisk investering.

Vi bør ikke tøve med at få indarbejdet dette direktiv, som vi rent faktisk havde forpligtet os til at gennemføre allerede pr. 1. januar 1998.

Men det er nok den nye licensordning, som har vakt størst interesse blandt de involverede parter, og der har været mange indvendinger imod forslaget. Og i det forestående udvalgsarbejde vil vi inddrage alle relevante indvendinger imod forslaget, men der er især én af indvendingerne, jeg vil fremhæve, og det er den, som er kommet fra de 380 kunstnere med Bjørn Nørgaard i spidsen. Og jeg vil herfra spørge ministeren, om det punkt 5, der står i bilag 3, så vidt jeg husker, ikke netop imødekommer de indvendinger.

Men jeg mener, at det må være tydeligt for enhver, at lovgivningen må justeres således, at den digitale kopiering ikke tager overhånd. Det skal dog ske på en måde, der tilgodeser alle de involverede parter.

Forslaget er helt i tråd med Socialdemokratiets ønske om at fremme ligestillingen mellem forskellige ophavsretlige medier. Med andre ord er det både nødvendigt og logisk at side stille digitale fremstillinger med papirfremstillinger. Og så vidt jeg er orienteret, har aftalelicensordningerne for fotokopiering i det store og hele fungeret til alles tilfredsstillelse, og derfor kan jeg ikke se, hvorfor en lignende ordning for digitale fremstillinger ikke skulle fungere lige så tilfredsstillende.

Socialdemokratiet ønsker ikke, at ophavsretsloven kommer til at virke som en hæmsko for den informationsteknologiske udvikling. Derfor må ophavsretsloven løbende justeres i takt med udviklingen. Men vi ønsker samtidig, at der opretholdes en balance mellem hensynet til forbruger og hensynet til producenten.